

Barnkanalen bjuder in sk "brandperson" de får väl inte säga brandman (kön) och in kliver "brandmannen" #svpol

En svår fråga

Det finns ett par politiska beteckningar som är särskilt hedrande. Jag tänker på *statsman* och *landsfader*. För mig signalerar de nationsledare som höjt sig inte bara över det ständiga politiska käbblet utan också över sina partier. Churchill och Kekkonen är två exempel, utan jämförelser i övrigt. Till skillnad från andra politiker ser statsmän i sina beslut inte bara till de egna väljarna utan till nationen och dess befolkning som helhet. Det kan till och med vara så – eller borde vara så – att de går emot sina egna åsikter, därför att de låtit sig övertygas om att dessa inte fungerar. Tänk er en statsman som företräder ett mångkulturshyllande parti och själv också gillar mångkultur, men inser att det är en katastrofal politisk målsättning och därför lägger om landets politik.

Men nej, det kan man nog inte tänka sig. I varje fall inte i Sverige. Till en del beror det på att statsministerposten ger mindre handlingsutrymme än presidentposten, eftersom en statsminister i regeringsställning förblir en lagledare för det egna partiet. Det är svårt att föreställa sig en socialdemokratisk eller moderat statsminister som går emot den egna partipolitiken.

Det blir inte bättre av att svenska politiker i elitserien ofta är globalister. I varje fall vill de inte vara nationalisterna. De har fått för sig att det är en högerextrem positionering. Men det går inte så bra att se till nationens bästa, om man inte förstår sambandet mellan nation och

demokrati. Politiker gillar dessutom makt mycket bättre än demokrati. Sin egen makt. Vad folket vill, rotar de därför helst inte i. Det finns ju risk för att folket vill något annat än de själva. I bästa fall försöker de uppfylla sina vallöften, men ibland inte ens det. 1988 undslapp sig den ledande socialdemokratiska riksdagsmannen Lennart Nilsson: "Folk uppfattar våra vallöften som löften. Det är ett problem för oss."

Jag kom att tänka på honom när *Rapport* häromdagen konstaterade att statsministern och socialdemokraterna inte verkade ett skvatt intresserade av att hålla sitt vallöfte om att ungdomar skulle kunna få studielån för att ta körkort. Det finns fler löften som aldrig uppfyllts. Inför valet 2014 gav socialdemokraterna 90 löften.

<http://www.aftonbladet.se/nyheter/kolumnister/lenamellin/article22066056.ab>

Av dem har 37, alltså bara 41 procent infriats.

Det kan tilläggas att efter Palme har ledande svenska politiker inte bara varit skrämmande obildade utan också ointresserade av att fördjupa sina kunskaper i relevanta frågor. Det finns nämligen rätt mycket kunskap tillgänglig, som politiker ignorerar. De föredrar de politiskt korrekta modeorden, vanligen utan att ha den blekaste aning om vad de pratar om. (Jag tar i lite, därför att detta plågar mig.)

Ett av de halmstrån de griper efter, för att reda ut konsekvenserna av en katastrofal migrationspolitik, är begreppet *integration*. Jag skulle vilja sätta regeringen i skolbänken och ge dem en tiotimmars kurs i ämnet, med efterföljande kunskapstest. Det finns nämligen mycket att säga om vad som är möjligt respektive omöjligt, när det gäller integration. Men jag får aldrig frågan, och det får heller ingen annan av de forskare som är kunniga i ämnet. Istället lyssnar regeringen till charlataner som Philippe Legrain och Henrik Arnstad. Anledningen är att dessa säger det som makthavarna vill höra, inte det som de behöver höra.

Nu var det inte politiker jag tänkte skriva om under rubriken "En svår fråga", utan om att jag ibland kommer till slutsatser jag inte ens själva gillar. I går träffade jag en vän, en politiker som för några decennier sedan satt i regeringen. Jag försökte få honom att gå med på att vi är biologiska varelser och som sådana inte oändligt formbara. Män och kvinnor har olika preferenser, som man inte ostraffat kan ignorera. Han invände att de individuella skillnaderna är större än de som har med kön att göra. Det finns kvinnor som är mera lämpade att exempelvis bli brandmän och poliser, än vissa män. Jag förstod detta och instämde, men försökte också få honom att begripa att man inte alltid kan bryta ner politiska frågor till enskilda exempel. Det finns inget att invända mot en kvinnlig statsminister men en feministisk regering är mer problematisk, i varje fall om den tar sin egen feminism på allvar. Att bygga upp väl fungerande samhällen är svårt och det finns inga historiska exempel på lyckosamma matriarkat.

Det var en helt omöjlig positionering. Min vän politikern blev nästan arg på mig, vilket han inte brukar bli, och sa att patriarkatet hade haft sin tid. Förtrycket av kvinnorna bla bla bla och det var på tiden att vi blev jämställda. Så skulle det vara överallt. Givetvis bland vanligt folk men också i politiken, på universiteten och i näringslivet. Jag tystnade. Det var helt enkelt för svårt att nå fram. Jag tyckte ju som han (nästan åtminstone), men ville säga att våra åsikter kunde vara problematiska. Starkare: samhällsdestruktiva.

Detta blev en lång inledning till det jag ville skriva om, nämligen ett påstående från en bloggläsare, som jag citerade i [Bloggläsare början av augusti](#). Han menade att det är olyckligt att kvinnorna har rösträtt.

Det är ju ett rätt hiskligt påstående. Nog för att det finns män som tycker att kvinnans plats är i hemmet, men att kvinnor inte skulle ha rätt att rösta? Ville han kanske till och med omyndigförklara kvinnorna? Flera kvinnor, som annars uppskattar bloggen. mailade mig och uttryckte sin besvikelse.

Jag tror mig förstå vad han vill ha sagt. Förmodligen har inte heller han några problem med en kvinnlig statsminister (eller president), men när vi talar om kvinnlig rösträtt, så diskuterar vi vad det betyder för politikens innehåll när antalet röster fördubblas, och det handlar om kvinnor. Frågan är om det inte är ofrånkomligt att kvinnliga intressen hamnar i politikens frontlinje. Med hälften kvinnor och hälften män i röstlängderna, så kommer kvinnorna att värva över fler män på sin sida än männen lyckas med att värva kvinnor. Anledningen är att kvinnorna sägs befinna i underläge och att stå på deras sida är att verka för rättvisa. Till detta kan man lägga – och nu handlar det om biologi och fortplantning – att männen är mer angelägna om att vara kvinnorna till lags än tvärtom. Kvinnorna väljer vilka de vill ha sex med. Männen är mindre nogräknade.

Det som hände efter att den kvinnliga rösträtten införts var att de länder där det skedde byggde upp välfärdssamhällen, en process som tog några årtionden. Det gäller inte bara för Sverige. För kvinnornas del betydde välfärden frigörelse. Om de blir övergivna av eller vill skilja sig från sina män, så träder samhället in som försörjare. Och vill de ha barn men slippa männen, så går det också bra. En av välfärdssamhällets viktigaste uppgifter är att se till att barn till ensamstående föräldrar inte får sämre villkor än barn som lever med båda sina föräldrar.

Det finns många ensamma mammor i välfärdssamhällen. Det blir mindre nödvändigt för kvinnor att ta ansvar för vilka de går till sängs med – och riskerar att få barn med. Det kan till och med vara fördelaktigt att vara en ensam mamma. Barnet blir lönsamt, istället för att skapa ett underläge. I ett icke-välfärdssamhälle lever en ensam mamma vanligen med sina föräldrar. Hon får ett besvärligt liv och svårt att hitta en man som vill leva med henne och ta ansvar för det eller de barn, som inte är hans. För andra människor fungerar hon som en

varning. De säger: "Titta, så där illa kan det gå om du har oskyddat sex med en oansvarig man." Välfärdssamhället eliminerar i hög utsträckningen den typen av varnande exempel.

Med biologiska ögon är kvinnlig frigörelse en djupt egendomlig process. Barn behöver givetvis båda sina föräldrar. Att mammorna är viktiga behöver inte särskilt påpekas, men också männen är viktiga, som förebilder. Enkelt uttryckt så får barn, som har en bra och ansvarstagande far att identifiera sig med, en bättre start i livet, än de som inte har kontakt med sina fäder. Fädernas frånvaro skapar trauman hos barnen. Kvinnor som inte vill erkänna sitt eget ansvar i valet av partner, de måste ha männen att skylla på, för att det gick så illa. Därför är det viktigt att kvinnorna väljer rätt män som fäder, det vill säga män som är beredda att ta ansvar för sina barn. I den meningen försvagar välfärden samhällets viktigaste byggesten, nämligen familjen.

Kvinnor vill ha en trygghet som inte gör dem beroende av männen, de vill ha lika lön och rättigheter som männen, de vill ha fred etc. men de verkar inte så intresserade av hur olika frågor hakar i varandra. Som kollektiv är de heller inte särskilt intresserade av hur reformerna finansieras, varifrån pengarna kommer. De vill gärna ha statens makt på sin sida, men rent allmänt vill de inte veta något om makt, i synnerhet inte om makten är kopplad till våld. Som kollektiv har de svårt att inse att ett lands gränser måste bevakas. Ännu svårare har de att förstå att ett land måste bygga upp en försvarsmakt och att denna måste ha tillgång till vapen, inte bara som symboler utan för att faktiskt användas, när det är nödvändigt. De frågar varför man inte bara kan avstå från allt detta manliga revirtänkande och låta människor röra sig fritt över jorden och bosätta sig där de har lust? Om det handlar om invandring så vill de ha fri invandring, därför att det givetvis är det mest sympatiska.

Nu lite biologisk elementa. Män och kvinnor är biologiskt instruerade till att bilda familj. Det är så barnens uppväxt tryggas. Människoungar behöver som bekant ett par decennier på sig för att bli vuxna och familjen är garanten för att det fungerar. I familjen har mannen och kvinnan kompletterande uppgifter. Mannen har ansvaret för skydd och försörjning, kvinnan för barnen, för hemmet och för de dagliga behoven, som mat och kläder. Det blir givetvis ett patriarkat, eftersom familjerna lever i ett samhälle och samhällsansvaret är i första hand mannens uppgift. Det är inte liktydigt med att mannens makt är total. Det finns starka stråk av kvinnlig makt även i samhällen där mannens makt är mycket stor. Inte minst är det vanligt att äldre kvinnor har stor makt, över såväl män som kvinnor. Allmänt gäller att kvinnor alltid har haft ett enormt inflytande över männen och därmed över samhället. Den hand som gungar vaggan kontrollerar världen.

Allt det här känner de flesta bland oss till. Kärnfamiljen är en idealtyp, förankrad i vår biologi. Jag påminner om den för att markera hur kvinnlig frigörelse går på tvärs mot biologin. I det moderna välfärdssamhället står mannens liv modell också för den ideala kvinnorollen. Kvinnor ska, precis som männen, kunna göra karriär. Om de måste vara hemma och ta hand

om barnen, så är detta en form av förtryck. Familjesysslorna framstår som ett nödvändigt ont som ska fördelas lika mellan män och kvinnor.

Ett samhälle som inte förstår familjens betydelse överlever inte på sikt. För västvärldens del handlar det om att där inte föds tillräckligt många barn, något som kan vara värt att tänka på för alla de politiker som fallit för HBTQ-rörelsens frihetsbudskap och gärna traskar i Prideparadernas främsta led. De vill tala om att de inte är trångsynta, men för mig som samhällsforskare är deras budskap att de inte förstår att Pride och HBTQ-rörelsen ingår i angreppet på kärnfamiljen. Pride handlar inte precis om att värna om nativiteten och att barnen får en bra uppfostran, med föräldrar som fungerar bra som förebilder. Pride handlar om en patologisk frihet, en sociobiologisk förnekelse. Den förnekelsen går så långt att de mest engagerade gravallvarligt hävdar att könet är en social konstruktion.

Könsroller är komplementära och svenska könsroller har länge legat nära varandra, med starka och självständiga kvinnor, som inte kräver att männen ska beskydda dem. De klarar sig själva. Männen anpassar sig för att slippa bli ratade, vilket slår igenom också i politiken. Männen håller tillbaka sin aggressivitet. De blir snälla och mesiga, därför att det verkar vara så som svenska kvinnor vill att männen ska vara. Många invandarmän som är uppvuxna med andra könsrollsideal föraktar de svenska männen och tycker de är fega kärringar.

Och här kommer en grym paradox: Många kvinnor säger att de vill ha män som är snälla, konfliktundvikande och uppmärksamma, lite som kvinnor. Det är frestande för männen att anpassa sig. De vill behaga kvinnorna, så att de får ha sex med dem. Därmed riskerar de att kvinnorna svarar: Äh, ni är inte attraktiva! Det finns nämligen en biologisk krock i det att kvinnor attraheras sexuellt av starka män – det är män som kan beskydda dem och starka män, som utmanar konventioner, är spännande. Samtidigt vill de leva sig med män som tar ansvar, bra män som blir bra fäder.

En giftig reflektion: När kvinnorna föder inga eller få barn så får de ett överskott av känslor och måste föra över dem på andra varelser. Katter, hundar och hästar givetvis, men Europas barnfattiga kvinnor tenderar också att betraktar migranter som barn. De behöver omsorg och kärlek. De behöver ett hem! De hejdar sig inte ens inför andra och främmande kulturer. Deras moderliga hunger spiller till och med över till forna fiender till den västliga civilisationen. Om dessa kvinnor hade ett antal egna barn, så skulle de inte vara så känslösamma rörande andra behövande i världen.

Frigörelsen reser, som jag ser det, tre viktiga frågor. Den första är: fungerar det? Kan man på det sättet bygga ett samhälle som är någorlunda stabilt över tid? Den andra frågan handlar om männens reaktioner. Accepterar de denna nya kvinnoroll, som rymmer en hel del aggressivitet gentemot dem? Det är ju männen som upprätthåller det orättfärdiga patriarkatet. Den tredje frågan är om kvinnorna blir lyckliga i denna nya könsroll? Det borde ju vara så. Kvinnor som inte gifter sig och skaffar en massa barn kan göra mycket som är kul.

Barn binder dem vid en viss livsform, plus – för att nämna något mycket grundläggande – att de riskerar att förstöra figuren.

Den första frågan, om denna samhällsordning fungerar, sökte jag besvara i den tidigare bloggtexten [Välfärd på obestånd](#). Svaret på den andra frågan är att könsrollerna fungerar någorlunda, om än med betydande spänningar och med skilsmässor som en vanlig lösning, när relationerna kraschar. I Sverige sker det varje år ungefär 20.000 skilsmässor, vilket är hälften av antalet giftermål. Flest skilde sig år 1974 och 1975. Det förklaras av att en ny skilsmässolagstiftning trädde i kraft och gjorde det lättare för makar att skiljas. Går vi tillbaka så långt som till 1910, det vill säga tiden före såväl välfärdssamhället som den kvinnliga rösträtten, så var antalet vigslar 33.162 medan antalet skilsmässor var 609.

<http://www.skilsmassa.com/skilsmassa-statistik.html>

Ser vi på ensamboende, så är trenden densamma. Välfärdssamhället befrämjar ensamboende. Det finns ungefär fyra miljoner hushåll i Sverige. 40 procent är ensamhushåll. Henrik Höjer har skrivit en bra artikel om ensamboende i tidskriften "Forskning och framsteg". <http://fof.se/tidning/2014/10/artikel/ensamboendet-okar-i-hela-varlden-och-sverige-ligger-i-topp>
Inledningen lyder så här:

En "idiot" var enligt de gamla grekerna en "egen" eller privat person – en ensam särling. Och under stora delar av historien var förvisning eller isolering bland de värsta straff man kunde få. Ensamhet betydde utsatthet. I äktenskapet, familjen, släkten, gruppen, klanen fanns tryggheten. Dessa gemenskaper levde och bodde man i och med – något annat var otänkbart – fram till långt in på 1900-talet.

Historiskt och biologiskt är frigörelse och ensamhet något som är både farligt och gör människor olyckliga. Det är därför rimligt att fråga om dagens frigjorda kvinnor är lyckliga. Intresserar vi oss för unga kvinnor, så verkar det inte vara så. Självskadeteende och ätstörningar är vanligt. Enligt en rapport från Socialstyrelsen år 2013 mådde tio procent av Sveriges kvinnor mellan 18-24 år så dåligt att de använde psykofarmaka eller uppsökte psykiatrisk vård.

Är det alls möjligt att förverkliga ett jämställt samhälle? Pågår det inte alltid en könskamp, som placerar kvinnor och män i under- eller överläge gentemot varandra? Och den svåra frågan: om kvinnorna vinner, om de får makten på sin sida (en feministisk regering och en feministisk politik), överlever samhället då?

Det här är inte frågor som diskuteras i Sverige, minst av allt bland politiker. Jag tror inte ens de finns med i politikernas allra som mest hemliga fantasiliv. Sverige kan sjunka lika totalt ner i kaos som exempelvis Libyen – politikerna kommer ändå aldrig ens att diskutera frågan om att riva upp den kvinnliga rösträtten, lika lite som de kommer att pröva om feminism och kvinnlig frigörelse kan vara en av förklaringarna till att det går åt pipsvängen.

Med det manliga sättet att tänka och fungera byggde männen tillsammans med kvinnorna upp Sverige som ett väl fungerande mönstersamhälle. Det ska erkännas att det förmodligen var lättare i Sverige än i de flesta andra länder. Befolkningen var etniskt homogen, arbetsam etc. I dag är Sverige ett svårstyrt blandat samhälle med en feministisk regering och med kvinnliga intressen prioriterade i politiken. Det är viktigare för politikerna att papporna också är hemma med barnen än att se till att vi har en försvarsmakt. Det är viktigare med dialogpolis än att poliserna skipar rättvisa med våld. Det går också igen i språket. Kvinnor kräver att männen inte använder grovt språk. Inte heller får de vara "exkluderande". När kvinnorna med feministiska argument får med sig staten, förändras också deras relation till männen. Män är inte rädda för kvinnor, men när kvinnor har makt över staten så blir de rädda för våldtäktsanklagelser och för att mista vårdnaden av sina barn, för att ge ett par exempel. Män är rädda för det sätt som kvinnor kan skada dem via staten.

Den västliga civilisationen är militärt oslagbar. Det är den starkaste som någonsin funnits. Men kvinnorna är dess svaga punkt. Kvinnor vill inte se statens kanoner. De är inte beredda att försvara sitt land, eftersom de ogillar våld. Feminismen är en av de krafter som sänker den västliga civilisationen. Mer precist: det är kopplingen mellan kvinnlig makt och statens makt som är farlig. När kvinnorna tar över, så tillåts inte männen använda det nödvändiga våldet.

Som en konsekvens är Sverige i dag ett svagt samhälle. Politikerna är handlingssvaga och medborgarna finner sig i det mesta. Vi kan inte värja oss mot tiggande romer, lika lite som mot massinvandrande muslimer. Samhället förmår inte skydda kvinnorna mot sexuella övergrepp. Poliserna är för få och tar ogärna till våld, med tanke på konsekvenserna. Försvaret lades ner för fem-sex år sedan och återuppbyggnaden går inte precis fort. Kriminaliteten växer. Det finns många bostadsområden där polis och annan "blåljuspersonal" inte gärna ger sig in. Det är givetvis inte bara feminismens fel att det blivit så här. Och i det fall feminismen är en av bovarna, så betyder det inte att det är enbart kvinnorna som är skyldiga.

Jag tar upp frågan om feminismens roll med risk för att dra på mig kritik som en mossbelupen reaktionär. Må vara, men jag tror att en diskussion om feminismens roll i samhällsförfall är nödvändig, åtminstone bland oss som vill att den västliga civilisationen och svenskarnas Sverige ska överleva.

Karl-Olov Arnstberg

<https://morklaggning.wordpress.com/2016/08/09/en-svar-fraga/>

Alla texter är © på denna blogg. Det är tillåtet att sprida texterna under förutsättning att ni alltid länkar till källan här på bloggen.